

Mit Navn er Helle Witt.

Jeg er i skrivende stund 47 år og bor i Herning.

Jeg vil rigtig gerne fortælle jer om min elskede mand, som døde i 2006, af cancer i hjernen. Han blev 36 år gammel.

Jeg mødte min mand, Michael i 1987, da vi begge var 18 år gammel. Vi fik vores førstefødte søn, Peter i 1988. Vi blev gift i 1993, og fik vores anden søn Anders året efter, i 1994.

Min mand blev uddannet automekaniker i 1988, og i 1989 var han indkaldt som værnepligtig hos Beredskabsstyrelsen i Haderslev, hvor han fik stort kørekort, og ydermere fik blod på tanden for det at redde liv, og slukke brande...

I 1997 fik min mand så sit største ønske opfyldt. Han blev fuldtidsansat hos Herning Kommune Beredskab, og blev samtidig en del af udrykningstjenesten, som deltidsansat brandmand.

Hans daglige arbejde bestod bl.a. i servicering af diverse kommunale biler, og at servicere de forskellige kommunale institutioners brandmateriel i Herning Kommune, på plejehjem, i børnehaver mv, samt efterse kommunens brandhaner.

Derudover var han altså så også ansat på deltid som brandsvend med vagt hver 3. uge.

I 1999 tog han uddannelsen som holdleder og fik dermed mere ansvar under brandindsatser.

Han blev desuden også en del af teamet ved CTIF's Brandmandskonkurrencer i både indland- og udland.

I 2004 er han således en del af det team fra Herning, som deltager i Brandmandskonkurrencer, som dette år foregår i Viborg, fra fredag d. 11/6 - søndag d. 13/6.

Han vælger dog at tage hjem allerede lørdag aften, d. 12/6, da der "kun" er præmieoverrækkelse og fest tilbage af konkurrencen.

Han vil hjem til familien fordi han har lovet vores mindste søn Anders at tage med ham i biografen næste dag søndag for at se den nyeste Harry Potter film.

Det bliver søndag og glæden og forventningen er stor hos dem begge, da de drager afsted til biografen. Det er fantastisk dejligt vejr husker jeg, og jeg tænker jeg vil NYDE en stille stund for mig selv på terrassen. Vores ældste søn Peter er på arbejde.

Efter ca. 1 1/2 time kommer Michael pludselig hjem, han råber og kalder meget indtrængende på mig, jeg tænker: "Filmen er da slet ikke færdig endnu, hvad kommer de allerede hjem for nu"! Lettere irriteret over at få min alene tid "spoleret" allerede...

Men snart går det op for mig, at noget er helt ravsuskende galt!

Michael er grådlabil, lettere hysterisk og MEGET usammenhængende i hans sprog.

Jeg spørger ham, hvor Anders er henne, da jeg ikke kan se han er med hjem.

Og Michael svarer i første omgang at det ved han faktisk ikke!

Og SÅ bliver jeg for alvor nervøs og klar over at noget er HELT galt!

Efter et minuts tid kommer Michael dog i tanke om at han efter aftale med Anders har aftalt, at han skulle blive i biografen og se filmen færdig, og at han ville blive hentet udenfor biografen når filmen var færdig...

Michael er blevet meget dårlig og har en kraftig hovedpine og må tage hjem.

Vores ældste søn er i mellemtiden kommet hjem fra arbejde, og bliver bedt om at cykle op til biografen for at stå klar når Anders kommer ud.

Det lå Michael STÆRKT på sinde at der SKULLE være én til at tage imod Anders når filmen var færdig, for det havde han lovet ham!

Da Peter er kørt op efter Anders ringer jeg til vagtlægen da jeg ikke, som Michael, mener "bare" er en hovedpine der skal gå over med piller og hvile!

Samtidig ringer jeg til hans forældre, for jeg er meget utryg ved at være alene med ham, da han er MEGET usammenhængende i hans tale og desuden fortæller at han ikke kan fornemme sin højre arm! Vagtlæge og Michaels forældre ankommer samtidig, og lægen afprøver forskellige neurologiske ting, og alting indikerer at der er noget fuldstændig tosset galt!

Han rekvirerer en ambulance, dog uden udrykning (kørsel 2), og den ankommer så ... Desværre samtidig som vores to drenge kommer gående hen af fortovet, og giver dem selvfølgelig en kæmpe forskrækkelse...

Michaels mor og jeg tager med på sygehuset i Herning, mens Michaels far bliver hos drengene.

På sygehuset bliver Michael scannet, og det opdages at han har en blødning i hjernen.

Personalet i Herning skønner at han skal overflyttes til Aarhus Universitetshospital, for de har størst ekspertise med en sådan tilstand.

Michael bliver så overført med udrykning til Aarhus. Min svigermor og jeg kører hjem og adviserer drengene og min svigerfar, samt min mor som også er kommet til.

Jeg får pakket en toilettaske og lidt tøj til Michael og til mig selv, da jeg agter at blive i Aarhus om natten sammen med min svigermor. Anders vil med til Aarhus, Peter vil helst blive hjemme, så han overnatter hos min mor.

Vi sætter så kurs mod Aarhus, og lander derude om aftenen.

Michael er indlagt på intensivafdelingen på neurologisk afd. og vi får kort lov til at hilse på ham.

Her vil de overvåge hans tilstand natten igennem. Vi får at vide af lægerne, at hvis han forbliver stabil resten af natten vil de næste dag føre en slange gennem hans lyske og derved få væsken fjernet.

Bliver hans tilstand forværret i løbet af natten vil de vælge at lade ham operere næste dag.

Min svigermor, Anders og jeg lader os indlogere på Patienthotellet, så vi kan være tæt på, hvis der skulle ske en forværring i løbet af natten.

Min svigerfar kører hjem.

Næste morgen kl. præcis 07.00 ringer tlf. på værelset. Det skal lige siges, at det selvfølgelig ikke er blevet til ret meget søvn den nat...

Michael har ikke fået det speciel værre i løbet af natten, men han har omvendt heller ikke været særlig stabil, så de har valgt at han skal opereres i hovedet, så væsken der sidder og trykker i hans hjerne kan komme ud.

Så vidt jeg husker varer operationen 4-5 timer.

Vi får lov til at sige hej til Michael inden han skal op og opereres, og det er en utrolig ambivalent følelse...

Et døgn før stod jeg og sagde "på gensyn og god fornøjelse" til Anders og hans far... Nu stod jeg igen og skulle sige "på gensyn" til Michael, men denne gang i en HELT anden sammenhæng og med en HELT anden betydning ...

Da de ringer og fortæller at operationen er gået godt og at vi må besøge ham på opvågningen, er vi selvfølgelig lettede allesammen...

Vi snakker med ham og han er igen HELT relevant i hans snak. Han har fået drænen sat ind så væsken langsomt kan løbe ud, derfor skal han selvfølgelig være indlagt et stykke tid. Da der er gået en dags tid, beder lægen om en samtale med os, hans familie...

Jeg husker den dag som var det i går...

Jeg husker det meget lille rum vi alle blev placeret i.

Vi var mange... Hans forældre, hans lillebror, min mor, drengene og jeg, en sygeplejerske og så selvfølgelig lægen. Michael var sengeliggende på sin stue.

Det første lægen fortæller om, er forløbet fra Michael bliver indlagt søndag aften og så til nu...

Det næste han fortæller os, er at da de lukkede op ind til Michaels hjerne, fandt de en svulst på størrelse med en lille hasselnød, og de kunne selvfølgelig ikke sige om den var godartet eller den var ondartet, de havde udtaget en prøve som der kom svar på i løbet af et par dage...

Vi var alle ret forstenede...

Det var altså en svulst der havde forårsaget hjerneblødningen...

I og for sig var det jo en god ting at Michael havde skullet igennem en operation, frem for at de havde fjernet væsken gennem et dræn i lysken da de jo betød at de opdagede svulsten...

Men omvendt havde ingen af os vel forventet dette...

Et par dage efter var vi alle igen samlet i det lille rum, undtagen Michael som stadig var sengeliggende...

Her fik vi den meget nedslående besked, at knuden var cancer, og ikke "bare" cancer, men en af de mest aggressive former der fandtes på det tidspunkt! Glioblastoma Multiforme kaldte han det med et fint ord!

Jeg husker ikke så meget mere af samtalen, men husker at da lægen var gået og sygeplejersken spurgte os om der var nogle spørgsmål, så sagde jeg at jeg bare måtte UD! Så jeg LØB ud af døren, hen af gangen, og jeg græd som pisket! Jeg endte ude på en altan hvor jeg stod og græd og råbte helt hysterisk...

MIN MAND... MIN STÆRKE MAND...

- der ALDRIG fejlede noget som helst. Der aldrig var syg. Som end ikke engang havde hovedpine dagen derpå, hvis vi havde været til en fest!

Det kunne jo ikke passe... De måtte have taget fejl... Det måtte være en anden der var så syg...

Lægen havde sagt at de igen ville operere Michael og fjerne det af svulsten som de kunne, og derefter skulle han modtage 30 strålebehandlinger, han skulle komme til Aarhus dagligt undtagen lørdag/søndag, i 6 uger!

Lægen havde fortalt Michael om hans situation, og vi fik lov at tage hjem og holde weekend og skulle så møde på hospitalet igen søndag aften så han var klar til endnu en hjerneoperation om mandagen. To operationer i hjernen på én uge! Det var barske forhold!

Det blev en hård weekend hjemme... Der blev grædt meget og holdt meget om...

Men vi fik også sagt til hinanden, at det hele nok skulle gå...

Operation nr. 2 gik heldigvis også godt, og efter en lille uge kom Michael hjem igen, og skulle så påbegynde strålebehandlingen med det samme...

Det blev 6 LANGE uger frem og tilbage mellem Herning og Aarhus hver dag, men vi var alle fortrøstningsfulde, også når vi havde siddet og ventet i timer og en sygeplejerske kom ud i venteværelset og sagde at de desværre måtte aflyse resten af dagen, da en af maskinerne var gået i stykker...

Men vi kom igennem de 6 uger og alt så faktisk ret godt ud på scanningerne der blev foretaget efterfølgende... Svulsten var ikke vokset... Den var stationær siden operationen.

Så da Michael var igennem forløbet med strålerne fik vi grønt lys for at måtte tage på en solskinsferie, drengene, Michael og jeg, for vi havde virkelig rigtig meget brug for at komme væk fra det hele... Vi NØD en 14 dages ferie på Tenerife i november måned 2004...

Som en lille indskydelse kan jeg fortælle at vi i 2004 havde forberedt vores allerførste familie kør-selv-ferie til Frankrig, men den blev jo selvfølgelig aflyst...

Da vi kom hjem fra Tenerife begyndte Michael langsomt at optage sit arbejde på brandstationen i Herning, Og alt gik efterhånden stille og roligt den rigtige vej.

I juni måned 2005 fik Michael pludselig en voldsom hovedpine igen, og en ny scanning viste at svulsten var begyndt at vokse...

Så næste skridt blev kemoterapi. Michael skulle optage kemoen i pille form og i første omgang i 6 mdr. med kontroller og midtvejskontrol efter 3 mdr.

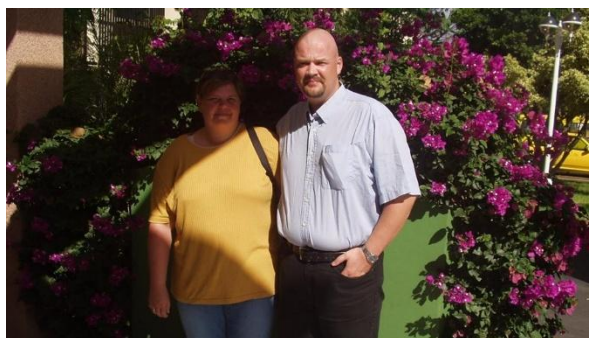
Da vi jo måtte aflyse vores kør-selv-ferie året før da Michael blev syg havde vi, optimistiske som vi var, pga. den positive fremgang der var med behandlingen, bestilt endnu en kør-selv-ferie til Frankrig...

Denne måtte vi så OGSÅ aflyse da Michael igen blev syg. Da han startede op med Kemoen fik han det markant bedre, i starten i hvert fald, mest fordi han fik Prednisolon, som er binyrebarkhormon, som får væsken i hjernen til at svinde og så havde kemoen jo ikke få helt fat endnu, så da sommerferiens kør-selv-ferie igen var gået i vasken, insisterede Michael på at vi kørte en tur til Harzen for at holde et par dages ferie der.

Jeg skal lige tilføje, at jeg på daværende tidspunkt ikke havde kørekort, så det var kun Michael der kunne køre bilen.

Det gjorde vi så sammen med drengene, og vi havde en skøn miniferie, inden vi skulle hjem i trædemøllen med kemopiller, scanninger, samtaler med læger osv.

Det tegnede igen godt, og Michael som var blevet sygemeldt, da hovedpinen indtraf før sommerferien 2005, startede igen op på halv tid på det arbejde han holdt så meget af.

Han havde det nogenlunde, ingen større gener af kemoen andet end træthed og at håret begyndte at falde af, så det røg sig da bare en tur, "der er jo så mange mænd som er skaldede" sagde han...

Midtvejsscanningen lå lige for og den viste igen en forbedring. Svulsten var IKKE vokset, så kemoen så ud til at virke...

Ikke desto mindre var vi næsten lige kommet hjem fra den positive samtale, da han igen fik voldsom

hovedpine! En ny scanning viste så, at svulsten igen havde givet sig til at vokse, og at kemoen nu ikke længere virkede!

Michael blev øget i Prednisolonen for at holde væsken fra hjernen og dermed osse holde hovedpinen væk...

Den nedslående besked fra lægerne lød nu, at der ikke officielt var flere behandlingsmuligheder MEN, at vi meget gerne måtte prøve med eksperimentel medicin.

Dette sagde vi selvfølgelig klart ja til i slutningen af 2005...

Der er bare lige det ved forsøgsmedicin, at det skal godkendes i Sundhedsministeriet, og patienten skal godkendes dertil...

Så NU startede en endeløs KAMP for at få godkendt medicinen... Jeg var i tlf. DAGLIGT til sygehuset i Aarhus for at høre om der var noget svar fra Sundhedsministeriet...

Og Michael...

Ja han fik det jo bare værre og værre...

I december 2005, begyndte han at få besvær med at tale, han udtrykte det således:

"Det er lige heroppe", og så pegede han på sit hoved, "men når det skal ud igennem munden så kommer der intet, eller også siger jeg noget helt andet sludder"...

Han var ked af, at det var blevet sådan, og dagene gik uden at tilladelsen til den eksperimentelle medicin kom i hus...

I januar måned 2006 var Michael stadig mere og mere præget af svulsten som trykkede på hans hjerne, men han insisterede på at ville på vinterferie-skiferie til Sverige med drengene og mig.

Vi havde én gang før været på skiferie i Sverige, før Michael blev syg, og han VILLE bare give sine drenge den oplevelse, det kunne vi voksne i familien alle mærke...

Så vi drog afsted til Sverige, Michael kørte hele vejen, vi havde en god tur, men turen bar alligevel meget præg af at Michael var ved at blive meget syg... Han var meget træt og havde anfald af hovedpine indimellem...

Efterfølgende har jeg tit tænkt over, hvor uforsvarligt det egentlig var, at vi tog afsted...

Men Michael vidste inderst inde, at det blev den sidste rejse han skulle komme på med sin lille familie...

Da vi kom hjem, gik det meget hurtigt ned af bakke.

Michael tabte sin balanceevne.

Hans taleevne var meget reduceret.

Han begyndte at bruge rollator, og fik forskellige hjælpemidler installeret i vores hjem.

Hjemmeplejen begyndte at komme dagligt for at hjælpe ham med bad og at komme i tøj.

Pga. Prednisolon havde Michael udviklet diabetes, som skulle behandles intravenøst, derfor kom der en sygeplejerske 3 gange om dagen og gav Michael en indsprøjtning. Så der var meget leven i vores hus...

Ca. 3 uger før Pinse 2006 måtte jeg desværre give op, og sende Michael på aflastning. Da havde jeg ikke sovet i 3 døgn, og jeg og mine nerver hang i laser, da en sygeplejerske satte sig ned for at snakke lidt, brød jeg grædende sammen. Hun sagde til mig, at dette her ikke var holdbart, da jeg jo skulle være stærk for mine børn, nu da det gik meget stærkt tilbage med Michael...

På dette tidspunkt ventede vi stadig på godkendelse af forsøgsmedicinen!

Michael var urolig om natten, forsøgte at stå op, og når så balancen svigtede så faldt han.

Jeg havde flere gange forsøgt at lave aftaler med ham om dagen om ikke at stå op men kalde på mig så jeg kunne hjælpe ham, men han glemte det, stod op, og faldt...

Svulsten trykkede nu så meget på hjernen, at da han skulle afsted på aflastning, kom han afsted i en kørestol, han var mere eller mindre lam i højre side, hans højre øje var han delvist blind på...

Næsten på samme tid som vi fik bevilget en plads på aflastningen til Michael, kom ENDELIG godkendelsen på forsøgsmedicinen!

Men den kom bare alt, alt, alt for sent...

Jeg havde ytret overfor personalet på aflastningen, at jeg VILLE ha ´ Michael hjem igen. I hvert fald efter et par uger eller hvis/når han blev sengeliggende, hvilket jeg godt vidste snart ville ske...

Efter Pinse skete det så.

Personalet mente, at hvis jeg ville have Michael hjem, inden det var for sent, så skulle det være NU!

Jeg valgte at inddrage drengene, ligesom jeg havde inddraget dem i alt det andet der var foregået med deres far...

Jeg valgte at DE skulle være med til at bestemme, om deres far skulle blive på aflastningen, eller på sygehus, eller om vi skulle have ham hjem så han kunne dø derhjemme.

Jeg sagde til drengene, at ligegyldigt hvad de bestemte sig til, så var deres valg helt i orden...

Der gik ikke længe så kom Peter, vores ældste og sagde: "Far skal hjem! Han har villet hurtigt hjem HVER gang han har været indlagt, mens han har været syg, så jeg tror det er vigtigt for Far at han kommer hjem"... Den yngste istemte Peters beslutning og sådan blev det ...

Fredag den 9. juni omkring middag, kom Michael hjem med en liggende transport fra Falck.

Han havde intet sprog, kunne blot smile stort, da vores elskede schæfer, HANS Bella, forsøgte at hoppe op i sygesengen, som var stillet op i vores soveværelse. "For hendes far var jo ENDELIG kommet hjem igen"...

Hjemmeplejen, og sygeplejersker kom hele weekenden.

Michael Lind-Haubjerg Christensen.

Michael blev tiltagende svagere dag for dag... Og til sidst helt u-kontaktbar.

Mandag den 12. juni 2006... 2 år minus 1 dag, fra han blev syg, sov min elskede mand gennem 19 år ind, omgivet af sin mor og mig...

2 års sygdomsforløb sluttede og ikke med det udfald vi alle havde håbet...

Jeg kunne have ønsket at en Forening som Brandfolkenes Cancerforening havde eksisteret på daværende tidspunkt, så vi kunne have søgt støtte og rådgivning, men det gjorde den desværre ikke... Heldigvis er den senere opstået, og er heldigvis i fuld gang med forskellige tiltag.

Jeg er selv RET sikker på, at jobbet som brandmand har gjort min mand syg.

Dette bygger jeg på det faktum, at 2 andre brandmænd indenfor et tidsinterval på 5-6 år også fik cancer i hjernen og døde. Dette skete FØR min mand blev syg...

Den ene var en del ældre, han var 61 år og Udrykningsleder, den anden var en helt ung mand sidst i 20'erne, som ganske vist ved sin død var ansat hos Silkeborg Brandvæsen men HAVDE været ansat i Herning i en årrække”...

Michael Lind-Haubjerg Christensen

Ære være dit minde

BFC